או דילמא נוגעת היתה ולא סתרה אמר רבא *לפום חורפא שבשתא נהי נמי דסתרה כמה תסתור תסתור שבעה דיה כבועלה תסתור יום אחד °ואחר תטהר אמר רחמנא *אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם וליטעמיך זב °גופיה היכי סתר °לטהרתו אמר רחמנא שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן אלא מאי אית לך למימר שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן הכא נמי שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן: ואין חייבין עליהן על ביאת מקדש וכו': רב פפא איקלע לתואך אמר אי איכא צורבא מרבנן הכא איזיל אקבל אפיה אמרה ליה ההיא סבתא איכא הכא צורבא מרבנן ורב שמואל שמיה ותני מתניתא יהא רעוא דתהוי כוותיה אמר מדקמברכי לי בגויה ש"מ ירא שמים הוא אזל לגביה רמא ליה תורא רמא ליה מתני' אהדדי תנן אין חייבין עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין עליהן את התרומה מפני שטומאתה ספק אלמא מספיקא לא שרפינן תרומה ורמינהי *על ששה ספקות שורפין את התרומה על ספק בגדי עם הארץ אמר רב פפא יהא רעוא דלתאכיל האי תורא לשלמא הכא במאי עסקינן בכותי חבר כותי חבר בועל נדה משוית ליה שבקיה ואתא לקמיה דרב שימי בר אשי אמר ליה מאי טעמא לא משנית ליה בכותי שטבל ועלה ודרס על בגדי חבר ואזלו בגדי חבר ונגעו בתרומה דאי משום טומאת עם הארץ הא טביל ליה ואי משום בועל נדה ספק בעל בקרוב ספק לא בעל בקרוב ואם תמצי לומר בעל בקרוב ספק השלימתו ירוק ספק לא השלימתו והוי ספק ספיקא *ואספק ספיקא לא שרפינן תרומה ותיפוק ליה משום בגדי עם הארץ *דאמר מר °בגדי עם הארץ מדרס לפרושין אמר ליה בכותי ערום:

מתני' בנות צדוקין בזמן שנהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית רבי יוסי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן:

גמ' איבעיא להו סתמא מאי ת"ש בנות צדוקין בזמן שנוהגות ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות הא סתמא כישראלית אימא סיפא פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית הא סתמא ככותיות *אלא מהא ליכא למשמע מינה ת"ש דתנן ר' יוסי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן מכלל דת"ק סבר סתמא ככותיות ש"מ תנו רבנן *מעשה בצדוקי אחד שספר עם כהן גדול בשוק ונתזה צנורא מפיו ונפלה לכהן גדול על בגדיו והוריקו פניו של כהן גדול וקדם אצל אשתו אמרה לו אף על פי שנשי צדוקים הן מתיראות מן הפרושים ומראות דם לחכמים אמר רבי יוסי בקיאין אנו בהן יותר מן הכל והן מראות דם לחכמים חוץ מאשה אחת שהיתה בשכונתינו שלא הראת דם לחכמים ומתה ותיפוק ליה משום צנורא דעם הארץ אמר אביי בצדוקי חבר אמר רבא צדוקי חבר בועל נדה משוית ליה אלא אמר רבא

רגל

או משום נוגעת. ונוגע לא סותר: דיה כבועלה. זב המונה וראה קרי אינו סותר אלא יום אחד [זבים פ"ו מ"ב]: תסתור יום אחד. אם כן לא הוו רצופין ורחמנא אמר ואחר תטהר אחר לכולן כלומר זמן אחד לכולן שיהו רצופין טהרתן: לטהרתו אמר רחמנא. שבעת ימים לטהרתו משמע טהרה אחת שלא תהא הפסקה ביניהם והיכי סתר קרי יום א' ולא הוו רצופין: אלא מאי אית לך למימר שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן. שאם רואה זוב סותר את כל מה שמנה אבל קרי לא הוי הפסקה: לתואך. מקום: רמא ליה תורא. רב שמואל שחט שור לכבוד רב פפא: על ספק בגדי עם הארץ. כלומר על בגדי עם הארץ אם נגעו בה נשרפת משום שמא טמא היה והאי כותי נמי תיפוק ליה אם נגע משכבו בתרומה דמהא נשרפת משום דעם הארץ הוא והוו ליה בגדי עם הארץ: שבקיה. רב פפא לאושפיזיה משום דכספיה ואזל לגבי רב שימי: מאי טעמא לא תשני ליה. מתני' דתנן * אין שורפין על מתותו של כותי את התרומה בכותי שטבל ועלה ודרס על בגדי חבר דהייט במשכבו ונגע ההוא מדרס בתרומה: לא בעל בקרוב. כבר עברו ימי טומאתו וסלקא ליה טבילה: משום בגדי עם הארץ מדרס לפרושים. כלומר כשם שמדרס מטמא אדם ובגדים כך בגדי עם הארץ מדרס לפרושים: סתמא מאי. למאן קמא דאמר נהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי אלו כותיות פרשו ללכת בדרכי ישראלית הרי אלו כישראלית סתמא מאי: עד שיפרשו. אבל סתמא כישראלית מכלל דלת"ק סתמא כותיות: והוריקו פניו. מרה לו שנטמאו בגדיו וקדם כהן גדול אצל אשתו של צדוקי לשואלה אם השלימה לדם ירוק או לא: בקיאין אנו בהן. אני מכיר בנשי צדוקים שסכן היה להן: ותיפוק ליה. דאפילו עם הארץ ישראל דאינו בועל נדה קי"ל * ליטרא דע"ה מטמאה כל זמן שהיא לחה:

רגל

הסיטו וכולהו אמוראי סברי פרק יוצא דופן (לקמן דף מב.) דרואה הויא וסתרה אף לר"ם ולר"ש לרבנן והא דקאמר רבא לקמן (דף לז.) ואמר שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם אביי אומר שלא תהא זיבה מפסקת ביניהם משם אין להוכיח דרבא לא חזר בו דהתם איירי בטומאת לידה שטמאה ז' ועושה משכב ומושב כמו נדה ולכך קאמר שלא תהא מפסקת אבל קרי דלא סותר אלא יום א' לא מפסיק:

לטהרתו אמר רחמנא. ורבא סבר דלא משמע מלטהרתו שלא תהא טומאה מפסקת:

ורמינהו על ו' ספקות שורפין את התרומה. משום דכותי דמתני' ע"ה הוא קפריך מדמספקי' ליה בבועל נדה והא קתני דעל ספק בגדי עם הארץ שורפין *אבל פשיטא דאיכא ספקי טובא שאין שורפין עליהם את התרומה *כגון טומטום בטבלו באורם ויוצא בו ובמסקנא דאמר ספק בועל ברחוק ספק בועל בקרוב ואפילו בועל בקרוב שמא לא השלימתו לדם ירוק לא היה צריך לעשות ספק ספיקא כדפירשנו או שמא נראה להחמיר בזה כמו בספק בגדי ע"ה לכך מצריך ביה ספק ספיקא ומכאן קשה על מה שפירש"י בפ"ק דשבת (דף טז:) על הך (*ברייתא) דעל ו' ספקות ט' על ספק מי רגלי אדם שכנגד מי רגלי בהמה ופירש דהשתא יש להסתפק שמא של בהמה הן ואפילו של אדם הן שמא של חבר הן והכא משמע דעל ספק ספיקא אין שורפין ומיהו אין להשוות גזירת חכמים דפעמים נראה להם להחמיר אפילו בספק ספיקא ור"ת פי' התם דכיון דהם כנגד מי רגלי בהמה ודאי דעובד כוכבים הם דישראל היה נפנה לגדרין כדאמר *בהגוזל (דף פב) וקשה דאפילו ודאי של ישראל שורפין משום דשמא דע"ה הן כדשרפינן על ספק הרוקין הנמצאים בהאיה (*ברייתא) ועוד דלטומאה דעובד כוכבים לא שרפינן תרומה כדאמר לקמן (דף לד.) עבוד רבנן היכרא דלא לישרוף עליה תרומה וקדשים ונראה לפרש דלהכי נקט כנגד מי רגלי בהמה דאז ניכר שאינה של בהמה שאינן דומין לאותן שכנגדן וליכא אלא ספיקא אחת אבל אם היה להסתפק בשל בהמה לא הוי שרפי דהוי ליה ספק ספיקא:

שדרס על בגדי חבר. והם נגעו בתרומה והא דלא אוקי כגון שנגע הכותי בתרומה משום דמתניתין לא איירי בהכי:

בכותי ערום. והא דלא אוקי כגון שדרס ברגלו יחף משום דלא היה לבוש בגדים שישבה עליהן אשתו נדה אע"ג דטבל האי אב הטומאה כדאמר בת"כ והטפא את המדרס הרי הוא מטמא שנים ופוסל אחד לכך מוקי בערום דכשפירש מן המדרס לא היה אלא ראשון כדאמרינן בת"כ *ולא מטמא כלי והוה מצי למימר כשהטביל גם הבגדים או שלבש בגדי חבר:

בועל נדה משוית ליה דאיהו סבר שהוא חבר למילי דעלמא ובזאת סבר לעשות כטוב וכן אביי דסמוך: **ותיפוק** ליה משום ליטרא דע"ה. דוקא לענין ליטרא עשאוהו כזב שאפשר ליזהר ויכולין לעמוד בה אבל חומרא יתירא כגון משכב ומושב והיסט לא עשאוהו כזב דבפ' הניזקין (גיטין סא:) פריך וליחוש שמא תסיטם אשתו נדה אבל להיסט דנפשיה לא איכפת לן ומתניתין נמי מוכח דאין לו טומאת מדרס דאי איתא ליה לעיל דפריך על ו' ספיקות כו' למאי דהשיב סתי כע"ה הוה ליה לאקשויי מתני' גופה אמאי קתני מטמא משכב התחתון כעליון הא תחתיו של ע"ה הוי כתחתיו של זב אלא ודאי אין לו טומאת מדרס והא דמשני בכותי שטבל ועלה ודרס ט' דאי משום טומאת ע"ה הא טביל ליה היינו משום דאי לא

לא

נר מצוה

[א* מיי' פ"ה מהל' מטמאי משכב ומושב ה"ט טוש"ע יו"ד סי' קצו סעיף יז:

כב א ב מיי' פי"ג מהל' שאר אבות הטומאה הלכה יג:

כג ג מיי' פ"י מהלכות משכב ומושב הלכה א:

עין משפט

נ"ל דלא גרסי התוס' בגמ' אלמא מספיקא לא שרפינן תרומה ורמינהו וכו' דמלשון זה משמע דמיירי בספיקות אחריני * מהרש"א

[נ"ל ממאי]

טהרות פ"ד מ"ה שבת טו:

◆

תוספי הרא"ש

להם אבל פשיטא שלא היו יושבות שבעה על דם ירוק שרואות אחר דם אדום דדם אדום הוא ודאי טמא ודם ירוק מספקינן להו שאם היו יושבות ז' נמי על דם(אדום)(ירוק) שאחר דם אדום לא היתה זאת תקנה להם שהיו פרושות בין נדה לזיבה אלא שרואות דם אדום ומשלימות לדם ירוק דלא מספקא להו בדם ירוק כלל אלא מחשבי ליה טמא כמו דם אדום: **שבקיה** לקרא דהוא דחיק ומוקי אנפשיה. דיוקא בעלמא הוא דדייק רמי בר חמא לאשקויי להוכחות ולאו עיקר הוא ואהוא גופיה לא סביר להו הכי אלא דמקשה אגנסי ניספרעי' ולא היה ידוע טעמו של התנא למה אינה סופרת יום שפוסקת בו ולקמן נמי בפ' בתרא אמרינן אמר רב כהנא אסרה לשמשתיה דאסרי יום שפוסקת בו מתרתו למנין ז' ומיהו ר' יוסי אית ליה הכי בפ' כיצד צולין דקאמר ובה תחלת היום עולה לה בסופה וכיון שתחלת היום עולה לה בסופה א"כ כ"ש שסוף היום עולה לה בתחלתה ק"ו מנדה שאין תחלת היום עולה לה בסופה סוף היום עולה לה בתחלתה כ"ש זבה כיון שתחלת היום עולה לה בסופה שסוף היום עולה בתחלתה: **פולטת** שכבת זרע טהור שאסור בזיבה פרש"י ששימשה באיסור דפולטת לאחר ג' ימים אינה מטמאה משום שכבר מסרחת ומשכחת לה נמי לרבנן דאמרי שש עונות שלימות בעי' כגון ששימשה ביום א' ורואת אח"כ וכן נמי ביום ב' וביום ג' ופלטה ביום ד' קודם שעברו על זה שש עונות או א"נ כגון שספרה ז' נקיים וביום הז' טבלה וטהור' כדאמר לקמן אחר מעשה תמור אלא שאמרו חכמים אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק: **ולימעמיך** זב גופיה היכי סתר · נראה שדברי רבא נרחה כי אין להשיב על זה הלכך יש להחמיר בפולטת כיון דלא איפשיטא הבעיא וסתרת יום אחד דאימור רואה הויא וכן לקמן בפ' יוצא דופן סברי כולהו אמוראי דרואה הויא [illegible]

[illegible]

[עירובין ל. ב"מ ע: ב"ב קמ:]

ויקרא טו

[לקמן לו: פ"ש סב:]

[שם]

[שבת יג:]

[illegible]

תורה אור

◆

מוסף רש"י

נוגעת היתה ולא סתרה. שאם נגעה בשום טומאה אינה סותרת, דהא וספרה לה כתיב והטילה (לקמן מב.).

על ספק בגדי עם הארץ. על ספיקו של בגדי הארץ, דשלהו מספקא לן שמא ישבה עליהם אשתו נדה (שבת טו:).

בגדי עם הארץ מדרס. אב הטומאה לטמא אדם וכלים, כמדרס הזב שמטמא אדם וכלים, כדכתיב (ויקרא טו) ואיש אשר יגע במשכבו יכבס בגדיו (חגיגה יח:).

לפרושין. לאוכלי חולין בטהרה (שם).

אלא מהא ליכא למשמע מיניה. דהא מתניתין לאו כולה דוקא, אלא חדא מינייהו דוקא, או רישא או סיפא ותנא אידך אטו הכיא ולא ידעינן הי מינייהו דוקא דנגמר מיניה (שבת קכא.).

[חגיגה כ.]

חגיגה יט: [וש"נ]

[נדרים כ. וש"נ [illegible]]

[תוספתא פ"ה ה"ג]

◆

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ורמינהו וכו' כגון טומטום [illegible]

עיין רש"ל

[עיין [illegible] ד"ה שדרס]